

PRED SKIDANJE MASKI

Nećeš morati da kucaš, znaću kada dolaziš,
Preuzvišena. Mudro, sa zrcima pamćenja
u sjedinama, koračaš iza mene od rođenja,
tiho, na prstima, da ne izazoveš znatiželju.
Znam li ti ime? Kako samo možeš, sobom
prezadovoljna, da me to pitaš, kad je
i onoj vlasi moje kose što jutros je na češlju
ostala znano da smo sijamski blizanci?
Iz iste sjemene ćelije da šiknuo je život,
i ti s njim, pratio upornija od sjenke.
Bliži se dan kad skinućemo maske
i u istu sjemenu ćeliju vratiti se.

SVEČANA AKADEMIJA

Nismo se razumjeli, gospođo razvodnice.
Ja sam jednostavno pošao ka sredini sale,
da tamo potražim neupadljivo mjesto,
a ti si me nježno uhvatila podruku i povelala
prema prvom redu. Onda si me, na mig
Nevidljivog iza zavjese, grubo zgrabila
i povelala ka zadnjem redu. Ali, tamo sva
mjesto bila su već popunjena. Šta da ti dalje
pričam, poštovana gospođo razvodnice?
Osim, možda, da se onog Nevidljivog
iza zavjese pričuvaš, jer na njegov mig...

ZAMKA ZA LAKOVJERNE

Savršenstvo kruga ne pripada Stvoritelju,
ono je djelo lukavoga. Jer, Onaj Koji je
Iznad Svih i Iznad Svega, da je htio,
savršenstvo bi usadio u čovjeka, ili makar
u Riječ, koju mu je dao, da slijep i gluv
ne baulja od jedne do druge hridine sumnje.
Savršenstvo kruga zamka je za lakovjerne.
Onaj ko ga odgoneta, u đavolje kolo se hvata.

SUMNJA

Smislena sumnjo, besmisao je
tvoja hrana. Na slamčicu uzimaš
kap po kap apsurdna i od njega
gradiš Aleksandrijsku Biblioteku.
Listajuć knjige starostavne
tragaš za onim zrcem iz koga se
ispilila klica nevjerice u sve
što dotičeš i što te dotiče.
Smislena sumnjo, strah od istine
tvoj je nektar kojim napajaš
bogove u sebi i sebe u bogovima.

U POSLJEDNJEM ČASU

*Na vijest o smrti
Novice Tadića*

Tiho, na prstima, oko nas
premrežava samoću. Ne lupajte
u lonce i talambase, ne tjerajte je,
prkosnicu. Jer, kada svi odu,
ona će jedina ostati uz nas.
S nama će biti i u Posljednjem Času.

25. 1. 2011.

UPRKOS OPOMENI

A onaj čovječuljak *ide sam ispod zvijezda*.
Uzalud upozorenja onog koji je spoznao
zavodljivost zamki što ih sami sebi postavljamo.
Eno tog čovječuljka gdje prema horizontu
visoko uzdignute glave odlučno korača,
prteći grumen zgusnute magle, poput mrava,
što iz strništa nosi sunce u zrnu pšenice.
Ničeg se ne boji, kao da je nebo nad njim
manje od nepca koje u njegovim ustima
nadsvođuje karijesom nagrizene zube.
Idi ti samo, idi, hrabri mali čovječe,
jer od davnina je znano da stižu
jedino oni koji se usude da krenu.

U SLOBODU, U SMRT

Iz raspolovljene jabuke na tanjiru
izvlači se crv. Polako, kao da je
vječnost pred njim. I mili, rumenkast.
Glatkom površinom stola mili.
Mili crv u slobodu. U neizbježnu smrt.

NEPOZNATA PISMENA

Dlijetom riječi u stanac klešem
misao koja se zgušnjava iz sitnih
čestica prašine što po meni
u slapovima sipi s ozvjezanog neba.
Kada se pred zoru kamen sasje u prah,
na mome čelu ostane samo nečitljiv
trag sasvim nepoznatih mi pismena.

OLOVKA

Ti ceptiš, batrgaš se, otimaš
iz moje ruke, lijepa zarobljenice.
U memli samice tvoj grafit čami,
zamišljena robinjo, kćeri sunčeve zrake,
prirasla mi istočnoj strani srca.
Samo kada se moje misli oslobodiš
i kada popuste stege onoga što
nazivamo dušom, ti raspečatiš na sebi
sedam teških oklopa, praiskonskog
stražara ubijediš da otključa negve
na tvojim rukama, pa se razigraš
po hartiji kao srna po proplanku
s koga su davno otperjali vukovi.
I igraš, igraš, dok granice beskraja
ne dotakneš, olovko, u oklop utamničena.